

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **MAPRO s. r. o.**, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zastoupené Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem, se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TALWIN a. s.**, se sídlem Pražská 720/31, Chomutov, zastoupené JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou, se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. 833/530/12, 34051/ENV/12, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 A 141/2012 – 90,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 A 141/2012 - 90, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. 833/530/12, 34051/ENV/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 13 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Jany Svatoňové, advokátky.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 17 036 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Štěpána Schenka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení, společnost TALWIN a. s., je stavebníkem a vlastníkem stavby „Fotovoltaická výrobní elektrická energie“ (dále jen „stavba FVE“), která se nachází poblíž obce Moldava v Ptačí oblasti Východní Krušné hory, jejímž předmětem ochrany je silně ohrožený tetřívěk obecný. Územní rozhodnutí o umístění stavby FVE a stavební povolení byla vydána Městským úřadem Duchcov ve společném řízení dne 24. 8. 2009, aniž by jim však předcházelo jakékoli rozhodnutí, souhlas či závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Žalobkyně, společnost MAPRO s. r. o., je zhotovitelem stavby na základě smlouvy o dílo uzavřené s osobou zúčastněnou na řízení. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem (dále jen „ČIŽP“), provedla na základě podnětu dne 8. 7. 2010 šetření v místě stavby FVE a zjistila, že jsou stavební činnosti ohroženy některé chráněné druhy rostlin a živočichů a že je stavba prováděna v ptačí oblasti zařazené do evropské sítě NATURA 2000. Proto dne 26. 8. 2010 zahájila řízení dle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a vydala předběžné opatření č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1010987.003/10/UHP (dále jen „předběžné opatření“), kterým osobě zúčastněné na řízení nařídila zdržet se veškerých stavebních prací vlastními prostředky i prostřednictvím najatého subjektu v souvislosti se stavbou FVE.

[2] Dne 1. 9. 2010 osoba zúčastněná na řízení podala žádost o udělení souhlasu dle § 45e odst. 2 a výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, které bylo rozhodnutími Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 17. 9. 2010 a 21. 9. 2010 vyhověno. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 24. 9. 2010.

[3] Na základě dalších místních šetření ČIŽP zjistila, že je v rozporu s předběžným opatřením pokračováno se stavebními pracemi. Proto byl dne 22. 9. 2010 vydán příkaz č. j. ČIŽP/44/OOPSR01/1014696.001/10/UHP (dále jen „příkaz“), kterým ČIŽP žalobkyni zakázala provádět jakékoli stavební práce spojené se stavbou FVE, a to až do vydání rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 a souhlasu dle § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proti příkazu byl dne 30. 9. 2010 podán odpor.

[4] Rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze dne 21. 9. 2010 bylo dne 26. 10. 2010 v přezkumném řízení zrušeno a věc vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí bylo dne 19. 10. 2011 potvrzeno ministrem životního prostředí v rozkladovém řízení. V mezidobí však zřejmě žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení v rozporu s vydaným předběžným opatřením ve stavebních pracích pokračovaly, neboť byl dne 10. 6. 2011 ke stavbě FVE vydán kolaudační souhlas č. j. MD/22486/11-VŽP/330/Pu (dále jen „kolaudační souhlas ke stavbě FVE“). Krajský úřad pak dne 27. 2. 2012 řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny zastavil, neboť se domníval, že vzhledem k dokončení stavby se žádost stala bezpředmětnou. Toto rozhodnutí bylo dne 15. 5. 2012 na základě odvolání občanského sdružení Přátelé zeleného údolí Muldy zrušeno a věc vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení. Krajský úřad žádost o udělení výjimky dne 10. 8. 2012 zamítl.

[5] Řízení vedené s žalobkyní dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo ukončeno dne 20. 2. 2012 rozhodnutím ČIŽP

pokračování

č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1014696.012/12/UHP (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“), kterým byla žalobkyni zakázána veškerá stavební činnost vlastními prostředky i prostřednictvím najatého subjektu v souvislosti se stavbou FVE umístěné na pozemku p. č. 232/2 v katastrálním území Moldava. Zákaz byl žalobkyni stanoven až do doby pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu ochrany přírody o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proti rozhodnutí ČIŽP podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu.

[6] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. V odůvodnění se městský soud nejprve zabýval naplněním podmínek pro postup dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je rozhodujícím kritériem pro uplatnění pravomoci orgánu ochrany přírody dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny hrozba nežádoucích změn chráněných částí přírody v důsledku realizované činnosti bez ohledu na to, zda jde o činnost zakázanou, povolenou či dokonce nařízenou jiným orgánem veřejné moci (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 8/2008 – 80, ze dne 23. 7. 2003, č. j. 7 A 28/2000 – 47, ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 53/2011 – 19, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Případnou kolizi rozhodnutí správních orgánů je třeba řešit s ohledem na zásadu spolupráce a součinnosti správních orgánů. Argument, že lze postupovat dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny i v případě, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla činnost povolena, podepřel i tím, že v době rozhodování žalovaného nebyla dosud účinná novela zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou byl do § 66 tohoto zákona vložen druhý odstavec, jenž stanoví, že *ustanovení odstavce 1 nelze uplatnit v případě již vydaného platného pravomocného rozhodnutí*. K hrozbě nežádoucích změn městský soud konstatoval, že nebyl dán souhlas dle § 45e odst. 2, vydáno stanovisko dle § 45i odst. 1 ani udělena výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za podstatné pokládal to, že všechna tato rozhodnutí jsou vydávána na základě žádosti. Předpoklady pro postup dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny byly tedy naplněny, přičemž tento závěr je ze strany ČIŽP a žalovaného dostatečně odůvodněn. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02, městský soud uvedl, že napadené rozhodnutí nezasahuje do vydaného stavebního povolení, neboť zákaz dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny neruší pravomocná rozhodnutí, ale vytváří zákonnou překážku pro jejich realizaci.

[7] Námitku týkající se nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí považoval městský soud za nedůvodnou. Žalobkyni byl dne 22. 9. 2010 vydán příkaz, kterým jí byly zakázány veškeré stavební práce, přičemž v době jeho vydání stavba prokazatelně dokončena nebyla a ve stavebních pracích se pokračovat nemohlo vzhledem k výslovnému zakazu plynoucího z předběžného opatření. Nedůvodnou shledal městský soud i námitku ohledně dobré víry žalobkyně. V dobré víře mohla být pouze do dne prvního šetření na místě stavby, případně do dne vydání předběžného opatření, které však nerespektovala. V rozporu s § 8 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zažádala o povolení zkušební provozu a udělení kolaudačního souhlasu, aniž by stavební úřad upozornila na probíhající řízení o vydání výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a na vydaný příkaz k zastavení veškeré stavební činnosti.

[8] K vyjádření osoby zúčastněné na řízení městský soud uvedl, že v době vydání rozhodnutí ČIŽP nebyla udělena výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť předchozí rozhodnutí bylo v přezkumném řízení zrušeno a navazující řízení bylo zastaveno teprve 27. 2. 2012, tedy již po vydání rozhodnutí ČIŽP. Řízení o udělení výjimky bylo zastaveno, neboť stavba již byla dokončena, a to v důsledku porušení zákazu obsaženého v rozhodnutí o předběžném opatření.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a žalovaného

[9] Proti napadenému rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a pro nepřezkoumatelnost a jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[10] Stěžovatelka předně namítala, že žalovaný měl povinnost postupovat dle § 66 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který byl do tohoto zákona vložen s účinností od 1. 1. 2013. Uvedla, že žalovanému měla být novela zákona o ochraně přírody a krajiny známa, neboť již existovala ve stádiu návrhu zákona jako tisk 573 a v každém případě se jedná o obecnou zásadu, která byla do zákona pouze „*pro forma explicitně zakomponována*“. Postup žalovaného, který nedbal existence pravomocného stavebního povolení a kolaudačního souhlasu, považovala za rozporný se zásadou presumpce správnosti veřejnoprávních aktů a zásadou ochrany dobré víry ve správnost aktů veřejné moci.

[11] Stěžovatelka dále uvedla, že rozhodnutí o udělení souhlasu dle § 45e odst. 2, stanovisko dle § 45i odst. 1 a rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazu dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla v době realizace stavby platná, účinná a pravomocná. Stavba byla provedena s nimi v souladu, což potvrzuje i následné povolení zkušebního provozu a vydání kolaudačního souhlasu. Realizací stavby byla uvedena rozhodnutí fakticky konzumována. Zrušení rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny v přezkumném řízení nemůže mít na posuzovanou věc žádný vliv, neboť působí *ex nunc* a došlo k němu až v okamžiku, kdy již byla stavba dokončena, uvedena do zkušebního provozu a kolaudačním souhlasem bylo povoleno její trvalé užívání.

[12] Stěžovatelka dále namítala, že stavební řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je ve vztahu speciality k postupu dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zákaz činnosti dříve povolené užitím institutu upraveného v § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je přípustný pouze v případě, že změna okolností je natolik intenzivní, že odůvodňuje zásah do právní jistoty a práv nabytých v dobré víře. Při zvažování naplnění podmínek postupu dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny měl žalovaný i městský soud poměřovat testem proporcionality dotčené individuální a veřejné zájmy. Analogicky k řešení kolize subjektivních práv (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 451/11) je kolizi

pokračování

několika veřejných zájmů třeba řešit podle zásady minimalizace zásahů do každého z nich. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí ani z napadeného rozsudku nijak neplyne, z jakého důvodu došlo k upřednostnění jednoho veřejného zájmu nad ostatními, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[13] Při poměrování dotčených zájmů mělo být také zohledněno, že dopad stavby na životní prostředí je „*de facto nulový*“. K tomu stěžovatelka uvedla, že zastavěná plocha byla vyňata ze zemědělského půdního fondu, stavba byla od 11. 6. 2012 součástí územního plánu obce, příroda ani krajina nebyly nijak ohroženy ani poškozeny, oblast byla živočichy znovu osídlena a vegetace nebyla provozem narušena, což dle stěžovatelky vyplývá ze všech vydaných správních rozhodnutí, souhlasů a stanovisek. Stavba je rovněž provozována na základě platného kolaudačního souhlasu. Postup dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je tak pouhým přepjatým formalismem.

[14] Napadené rozhodnutí je dle stěžovatelky nicotné a nevykonatelné, neboť stavba již byla v době vydání rozhodnutí dokončena a vybavena kolaudačním souhlasem. Žalovaný tedy zakázal něco, co již nelze provést. Dle § 77 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí nicotné, pokud trpí vadami, díky nimž je fakticky neuskutečnitelné. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, je nicotným správní akt, který ukládá nemožné plnění. Analogicky tedy i rozhodnutí zakazující nemožné plnění je nicotné. Městský soud měl vyslovit nicotnost rozhodnutí dle § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu.

[15] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobkyně plně ztotožnila s argumentací stěžovatelky a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kromě napadeného rozsudku zrušil i napadené rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP pro jejich zjevnou nicotnost.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se všemi kasačními námitkami již zabýval městský soud, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí ČIŽP a vyjádření žalovaného k žalobě. Žalovaný rozporoval, že by měl zohlednit možný budoucí legislativní vývoj, a proto nepochybil, když postupoval v souladu s právní úpravou platnou a účinnou v době vydání rozhodnutí. Upozornil, že stěžovatelkou zmiňované stavební povolení bylo zrušeno správním soudem, i kdyby však nebylo, není překážkou pro vydání rozhodnutí dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Naopak posouzení všech dotčených veřejných zájmů je předběžnou otázkou ve stavebním řízení. Nedošlo k porušení principu presumpce správnosti správních aktů, neboť činnost stěžovatelky byla zakázána ze zákona (§ 49 a 50 zákona o ochraně přírody a krajiny). Zákaz je možné prolomit pouze udělením výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoli stavebním povolením. Tuto výjimku je třeba udělit předtím, než dojde ke zničení biotopů zvláště chráněných druhů stavební činností. Krajský úřad tedy nemohl v situaci, kdy již ke zničení dotčených biotopů došlo, rozhodnout o udělení výjimky. Námitku o specialitě stavebního zákona k zákonu o ochraně přírody a krajiny považoval žalovaný za *absurdní*. Specialita zákona o ochraně přírody a krajiny vůči stavebnímu zákonu byla před novelou uvedena v zákoně o ochraně přírody a krajiny explicitně. Stavební zákon nijak podrobně neupravuje udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a její neudělení nelze zhojit vydáním stavebního povolení dle obecného právního předpisu. Tvzení stěžovatelky, že v době vydání rozhodnutí ČIŽP

disponovala všemi potřebnými rozhodnutími a že dopad na životní prostředí byl ve své podstatě nulový, považoval žalovaný za rozporné se správním spisem. Dále odkázal na žalobu veřejného ochránce práv proti stěžovatelkou zmiňovanému stavebnímu povolení a na trestní rozsudek ve věci pracovních stavebního úřadu, který stavební povolení vydal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[18] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí. V případě že by bylo napadené rozhodnutí nicotné, bylo by na ně třeba nahlížet jako na neexistující, pouze zdánlivé, nevyvolávající žádné právní následky. Případnou nicotnost napadeného rozhodnutí by byl městský soud povinen prohlásit dle § 76 odst. 2 s. ř. s. z úřední povinnosti. Přezkoumal-li by rozhodnutí žalovaného, které bylo nicotné, a tedy neexistující, zatížil by své vlastní rozhodnutí nepřezkoumatelností dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nicotným správní akt, který „trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS). Stěžovatelka považuje napadené rozhodnutí za nicotné, neboť jím byla zakázána stavební činnost, která již byla realizována. Tato skutečnost však dle názoru Nejvyššího správního soudu nepředstavuje natolik intenzivní vadu, aby v jejím důsledku napadené rozhodnutí nebylo možné považovat za správní akt, neboť nečiní napadené rozhodnutí nesmyslným či absolutně neurčitým, ani neukládá povinnost či nepožaduje plnění, které je samo o sobě objektivně nemožné.

[21] Nejvyšší správní soud se však v souvislosti s výše uvedenou stížní námitkou zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Jde přitom o vadu rozhodnutí správního orgánu natolik závažnou, že k ní měl městský soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

pokračování

[22] Za nesrozumitelné je dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nutno považovat rozhodnutí správního orgánu, jehož výrok je vnitřně rozporný a u něhož existuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55). Výrok rozhodnutí je „výrazem vlastního autoritativního rozhodnutí správního orgánu o právu nebo povinnosti v otázce, která je předmětem správního řízení“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS). Pouze výrokem lze autoritativně přiznat práva a uložit povinnosti a pouze výrok může nabýt právní moci a být vynucen správní exekucí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 8 As 54/2010 – 85). Z tohoto důvodu je řádně formulovaný výrok nezastupitelnou částí rozhodnutí a na jeho přesnost je třeba klást zvýšené požadavky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23).

[23] Dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2012, je orgán ochrany přírody oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.

[24] Rozhodnutí ČIŽP žalobkyni zakazuje veškeré stavební práce spojené se stavbou FVE, přičemž v odůvodnění uvádí, že „skutečnosti odůvodňující zahájení správního řízení o omezení a zákazu činnosti podle § 66 ZOPK se společností MAPRO nepominuly. Výstavba, existence stavby na lokalitě a následný provoz výše uvedené stavby představují nepovolený zásah do přirozeného vývoje výše uvedených zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů a negativní narušení jejich biotopů“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Podobně též napadené rozhodnutí ve výroku rozhodnutí ČIŽP o zákazu stavebních prací potvrzuje, v odůvodnění však za podstatné považuje, že „předmětná stavba je dále provozována bez výše uvedené výjimky ze zákazů“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Z rozhodnutí ČIŽP ani z napadeného rozhodnutí není pro nesoulad výroku s odůvodněním zřejmé, zda správní orgány zakázaly pouze stavební činnost, která již však byla v době rozhodnutí ukončena (že by tomu tak nebylo, se ze správního spisu nepodává), nebo zda zakázaly i provoz a užívání stavby FVE.

[25] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje to, že byl uložen zákaz dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, přestože ve věci bylo vydáno pravomocné stavební povolení a následně i kolaudační souhlas. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, citované zčásti již městským soudem, vyplývá, že „*k opatření dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny může orgán ochrany přírody přistoupit vždy v případě hrozby nedovolené změny obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, bez ohledu na to, zda činnost, která představuje tuto hrozbu, je činností dovolenou, nebo povolenou či dokonce nařízenou jiným orgánem veřejné moci*“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č. j. 7 A 28/2000 – 47, publ. pod č. 767/2006 Sb. NSS, ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 8/2008 – 80, publ. pod č. 1765/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 53/2011 – 109, publ. pod č. 2743/2013 Sb. NSS). Uložením opatření podle § 66

zákonu o ochraně přírody a krajiny nedochází ke zrušení původního rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci, ale vytváří se tím zákonná překážka pro jeho realizaci (viz zmiňované usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02). Správní řízení dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny se správností či zákonností vydaného územního rozhodnutí, stavebního povolení či kolaudačního souhlasu dle stavebního zákona nijak nezabývá, ani jej nezpochybňuje. Stavební úřad a orgán ochrany přírody každý rozhodují o jiném předmětu řízení a to v rámci své vlastní působnosti (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 8/2008 - 80). Rozhodnutí dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je preventivním opatřením, které pouze zakládá překážku realizaci daných rozhodnutí do doby, než dojde k řádnému posouzení vlivu stavební či související činnosti na chráněné části přírody.

[26] Důvodem vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP tedy není skutečnost, že ve věci byla vydána pravomocná rozhodnutí stavebního úřadu, ale to, že výrok co do vymezení zakázané činnosti nekoresponduje s odůvodněním a nadto správní orgány zakázaly činnost, která již v době rozhodnutí nemohla být vykonávána, neboť byla dokončena. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že žalovaný ve vyjádření k žalobě (č. l. 42 spisu městského soudu) uvádí, že „*osoba zúčastněná na řízení výslovně sdělila žalovanému, že stavba nebyla provedena v celém rozsahu, z čehož lze dovodit, že může pokračovat i přes jeho proklamace o možném využití zbývající části parcely č. 232/2 k. ú. Moldava pro hnízdění chrástala a křepelky, resp. k rozšíření stávající FVE*“, toto tvrzení však žalovaný nijak nereflektoval v napadeném rozhodnutí a ani ve spise městského soudu či ve správním spise není pro dané tvrzení žádný podklad. Naopak v kolaudačním souhlasu ke stavbě FVE se uvádí, že „*[v] rámci závěrečné prohlídky [dne 3. 6. 2011] nebyly na stavbě zjištěny žádné závady ani nedodělky bránící bezpečnému užívání stavby*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Proto Nejvyšší správní soud vycházel z předpokladu, že byl-li vydán kolaudační souhlas ke stavbě FVE, byly veškeré stavební práce již dokončené (Nejvyšší správní soud nijak neposuzuje zákonnost vydaného kolaudačního souhlasu, pouze z něj při nedostatku jiných zjištění usuzuje na faktický stav, tedy dokončení stavebních prací).

[27] Rozhodnutí dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je z povahy věci výrazně preventivním opatřením, které umožňuje orgánu ochrany přírody předcházet vzniku poškození životního prostředí či minimalizovat škodlivé vlivy na přírodu a její části, a to jak při obecné, tak i při zvláštní ochraně (MIKO, Ladislav a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny: komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 269). Smyslem zkoumaného ustanovení je rychle a účinně předcházet existujícím či budoucím hrozbám chráněným částem přírody. ČIŽP i žalovaný však žalobkyni po roce a půl dlouhém správním řízení zakázali činnost, která již proběhla a v době vydání rozhodnutí byla ukončena, takže již nemohla představovat žádnou (aktuální či budoucí) hrozbu chráněným částem přírody. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je správní orgán při rozhodování vázán skutkovým a právním stavem v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 27/2011 – 68, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 As 37/2012 – 37). ČIŽP měla před rozhodnutím zjistit stav stavebních prací na výše uvedené stavbě, zvláště za situace, kdy věděla, jak vyplývá z místního šetření ze dne 20. 9. 2010, že stěžovatelka i žalobkyně její předběžné opatření porušují a nadále staví. K tomu je ČIŽP jako orgán ochrany přírody dle § 80 zákona o ochraně přírody a krajiny nadána pravomocí provádět místní šetření za

pokračování

účelem zjištění porušení či ohrožení přírody a krajiny, jejich příčin a osob odpovědných za jejich vznik či trvání. Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský úřad (tedy správní orgán příslušný k rozhodování o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) „nemohl, po zničení předmětných biotopů stěžovatelem, následně již rozhodnout o výjimce nutné k jeho dotčení a k tomu pak stanovit podmínky pro stavební činnost, která již proběhla, a následné užívání stavby.“ Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, proč žalovaný obdobně neuvažoval i při odvolacím přezkumu rozhodnutí ČIŽP a potvrdil zákaz stavební činnosti, která, jak sám uznává, již proběhla.

[28] Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmé, že výše popsaná vada správních rozhodnutí má svůj původ v protizákonném jednání žalobkyně i stěžovatelky, které nerespektovaly vydané předběžné opatření a v rozporu s uloženým zákazem pokračovaly ve stavební činnosti. Nejvyšší správní soud nijak jednání žalobkyně a stěžovatelky nelegitimizuje. Naopak, ČIŽP měla dle názoru Nejvyššího správního soudu přistoupit k vynucení předběžného opatření exekucí, když z místního šetření dne 20. 9. 2010 zjistila, že se nadále pokračuje ve stavební činnosti. Z odůvodnění rozhodnutí ČIŽP i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si oba správní orgány rozpor mezi jimi vydávaným zákazem a faktickým stavem uvědomovaly, a tedy v odůvodnění uvedly, že i užívání a existence stavby představuje hrozbu pro chráněné části přírody. V odůvodnění rozhodnutí však nelze účastníku řízení ukládat další povinnosti, které nebyly uloženy výrokem. ČIŽP byla oprávněna v okamžiku, kdy zjistila, že došlo k ukončení stavebních prací, upřesnit předmět řízení a vztáhnout zákaz na užívání stavby nebo její budoucí změny. Nestačilo to však vyjádřit pouze v odůvodnění rozhodnutí, ale bylo třeba stanovenou povinnost primárně promítnout do výroku.

[29] Nad rámec nutného odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za potřebné poukázat na to, že s ohledem na povahu řízení dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, které je opatřením preventivním, nebylo namístě předmětné řízení dne 14. 12. 2010 přerušit z důvodu probíhajícího řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, které ČIŽP považovala za rozhodnutí o předběžné otázce. Přerušením se správní řízení, které má být rychlé, aby mohlo plnit svou preventivní funkci, významně prodloužilo. Rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není rozhodnutím, na kterém závisí, ve smyslu § 57 správního řádu, uložení zákazu dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Naopak, zákaz dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je preventivním opatřením, které se vydává do doby, než bude příslušným orgánem ochrany přírody rozhodnuto o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Přerušení řízení by sice obecně bylo možné odůvodnit zásadou hospodárnosti řízení, ale její aplikace za konkrétních skutkových okolností, kdy jednáním účastníků docházelo k porušování již uložených zákazů a vše nasvědčovalo hrozící vážné újmě chráněným částem přírody, nebyla namístě.

[30] Z výše uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť trpí vnitřní rozporností spočívající v rozporu mezi výrokem uloženou povinností a odůvodněním. Městský soud však tuto vadu, pro kterou měl napadené rozhodnutí zrušit z úřední povinnosti [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neshledal, což představuje jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[31] Nejvyšší správní soud se za této situace musel zabývat tím, zda je povinen vypořádat stížní námitky. Při řešení této otázky aplikoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, podle něhož *„[k]aždý z orgánů, které se otázkou nepřezkoumatelnosti zabývají, proto má povinnost postupovat tak, aby, je-li to byt' i jen ve vztahu k části důvodů přezkoumávaného rozhodnutí možné, se v co největší míře zabýval podstatou těchto důvodů. [...] Jinak řečeno, krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.“* S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí je zatíženo vnitřním rozporem mezi výrokem a odůvodněním, je jako celek nepřezkoumatelné. Není zřejmé, jaká povinnost byla účastníku řízení uložena a jak byla odůvodněna. Městský soud se za těchto okolností vůbec neměl zabývat právními otázkami vznesenými žalobkyní a stěžovatelkou, a tedy ani Nejvyšší správní soud se nemůže v kasačním řízení zabývat tím, zda tak městský soud učinil správně či přezkoumatelným způsobem. Nejvyšší správní soud proto jednotlivé námitky stěžovatelky nevypořádal.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Napadené rozhodnutí jakož i prvostupňové rozhodnutí, jež spolu tvoří jeden celek, jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť trpí vnitřní rozporností a výrok neodpovídá odůvodnění. Městský soud však navzdory této vadě napadené rozhodnutí nezrušil, což představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že současně zrušil i ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.

[34] Pokud jde o řízení před městským soudem, stěžovatelka v něm vystupovala z pozice osoby zúčastněné na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí*

pokračování

soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Městský soud stěžovatelce žádnou povinnost v řízení neuložil, proto ji za toto řízení právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

[35] V rámci řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud stěžovatelce náhradu nákladů řízení za dva úkony ve věci samé - převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a písemné podání ve věci samé – kasační stížnost ze dne 21. 12. 2015 včetně doplnění ze dne 9. 2. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Náklady na zaplacený soudní poplatek tvoří částku ve výši 5000 Kč (za kasační stížnost podle položky č. 19 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 6800 Kč za právní služby (dvakrát 3400 Kč) a částky 5000 Kč za soudní poplatek. Protože zástupkyně stěžovatelky je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku 1428 Kč odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 13 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

[36] Pokud jde o žalobkyni, ta kasační stížnost nepodala, avšak svou žalobou vyvolala řízení a bez podání její žaloby by tedy ke zrušení napadeného rozhodnutí nedošlo. Náleží jí proto náhrada nákladů řízení o žalobě, ve kterém byly provedeny tři úkony právní služby a to převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby ze dne 6. 8. 2012 jakožto písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem dne 10. 11. 2015, jež nepřesáhlo dvě hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za prvé dva úkony přísluší částka 2100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012] a za účast na soudním jednání 3100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013]. Náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Náklady na zaplacený soudní poplatek činí 3000 Kč [za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích, ve znění do 31. 8. 2012]. Celkem tak náklady řízení o žalobě tvoří součet částky 8200 Kč za právní služby a částky 3000 Kč za soudní poplatek. V řízení před Nejvyšším správním soudem podala žalobkyně vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení, za což jí náleží náhrada za jeden úkon právní služby. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady za řízení o kasační stížnosti činí 3400 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 2436 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 17 036 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **MAPRO s. r. o.**, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zastoupené Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem, se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TALWIN a. s.**, se sídlem Pražská 720/31, Chomutov, zastoupené JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou, se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. 833/530/12, 34051/ENV/12, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 A 141/2012 – 90, tímto doplňujícím usnesením,

t a k t o :

Výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 318/2015 – 41, se doplňuje takto: Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu dalších nákladů řízení částku ve výši 5786 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Štěpána Schenka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 318/2015 - 41, byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 A 141/2012 – 90, a zároveň zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. 833/530/12, 34051/ENV/12, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému byla současně uložena povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 13 228 Kč a žalobkyni ve výši 17 036 Kč. Při rozhodování o nákladech řízení však Nejvyšší správní soud v rozsudku nerozhodl o právu žalobkyně na náhradu cestovních výdajů a na náhradu za promeškaný čas jejího zástupce v souvislosti s účastí na jednání před Městským soudem v Praze. Rozsudek byl proto podle § 166 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doplněn tímto usnesením.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie. Dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátu v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není jeho sídlem nebo bydlištěm, náhrada za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupce žalobkyně tyto náklady uplatnil v řízení o žalobě a doložil je technickým průkazem vozidla s potřebnými údaji a výpočtem (č. l. 78 – 84 spisu Městského soudu v Praze).

Nejvyšší správní soud tedy přiznal žalobkyni náhradu cestovních výdajů jejího zástupce ve výši 3382 Kč za cestu na ústní jednání konané dne 10. 11. 2015 před Městským soudem v Praze ze sídla zástupce v Přerově do sídla Městského soudu v Praze a zpět v celkové vzdálenosti 580 km. Tato cesta byla realizována vozidlem Škoda Octavia, registrační značky X, s průměrnou spotřebou 5,9 litrů paliva na 100 km, přičemž výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty činí 36,10 Kč a základní sazba za jeden kilometr jízdy činí 3,70 Kč [§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve spojení s § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad]. Nejvyšší správní soud přiznal žalobkyni rovněž náhradu za promeškaný čas jejího zástupce v rozsahu 14 započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], tj. celkem 1400 Kč. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 1004 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tak náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas činí 5786 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu